

Aiurilă și Lenevilă

A fost odată ca niciodată un moș care avea doi feciori. Pe unul îl chema Aiurilă și pe celălalt, Lenevilă.

Să vă spun de ce. Amândoi frații munceau la ciobani la stână și altă grijă nu aveau decât să ducă oile la păscut.

Într-o zi, le păștea Lenevilă, dar nu mergea prea mult, pentru că îl apuca somnul. Găsea o poieniță sau un copac umbros, puneă cojocul pe pământ, se culca pe el și trăgea un pui de somn de câteva ceasuri. Sforăia așa de tare, că picau conurile din brazi. Oile se împrăștiau care pe unde apucau, iar când se trezea Lenevilă, ia-le de unde nu-s. Alerga să le caute și până le strângea pe toate, iar fugeau. Și uite așa îl apuca noaptea, până ajungea cu ele la stână.

Să vedeți când era rândul lui Aiurilă. Oile se duceau unde voiau și făceau prăpăd în câmpurile oamenilor. Aiurilă încurca nu doar drumurile, dar și oile cu cele din alte turme, era minune dacă ajungea cu toate acasă, fără să lipsească niciuna.

Ciobanilor li se lehametise de ei, așa că merseră la moșneag și-i spuseră:

- Moșule, feciorii matală sunt puturoși și căscați, mai multă pagubă fac, decât treabă. Măine o să-i trimitem pe amândoi odată cu oile, poate așa vin la timp acasă și cu oile toate.

Zis și făcut, a doua zi plecară amândoi feciorii. Lăsară oile în voia lor. Aiurilă culegea flori și cânta:

- Floricică roșie, floricică albă,
Vă fac buchețel,
Mai pun două fire
Și mă joc cu el.

Apoi uită de flori. Văzu un mușuroi de furnici și începu să le numere, să se uite cum alergau de colo, colo, în timp ce frate-său, dormea dus. Oile, bietele, lăsate de capul lor, căzuseră într-o râpă adâncă și multe își rupseseră picioarele.

Când se dezmeticiră cei doi frați și văzură prăpădul, lăsară și oi și tot și plecară în lume de frica ciobanilor.

Merseră și merseră, încotro vedeau cu ochii. Într-o seară, obosiți și înfometăți, găsiră o peșteră și intrară în ea să se odihnească. Făcură focul și se așezară să frigă câteva ciuperci găsite în pădure. Aiurilă se spijini cu spatele de un bolovan mare. Deodată, cu un huruit, bolovanul se dădu deoparte, iar în spatele lui văzură o potecă ce ducea spre un castel.

- Ia uite, frate, ce-a mai fi și asta, spuse Aiurilă. Hai să mergem la castelul ăsta frumos.

- Lasă că se vede și de aici, răsunse căscând Lenevilă.

Dar nici nu termină bine vorbele că lângă ei răsări ca din pământ un om ciudat, ce mergea de parcă plutea, abia

atingea pământul. Avea un păr lung ce se unduia ca frunzele în adiere, fața fină și un zâmbet bun.

- Cine sunteți și ce căutați pe tărâmul meu? întrebă el cu vocea ca un susur.

- Suntem doi frați, Aiurilă și Lenevilă ne zice lumea. Am plecat de acasă, că nu eram buni de nimica, iar acum ne căutăm norocul prin lume.

- Atunci haideți să intrați în slujba mea. Eu sunt Vântul și toată ziua cutreier prin lume. Voi trebuie să aveți grijă de copilașii mei cât sunt plecat. Dacă voi fi mulțumit, vă dau în fiecare zi câte un ban de aur drept simbră și mâncare câtă puteți mânca.

- Apoi atunci, ne învoim, spuse Lenevilă răsând cu gura până la urechi, mulțumit de ce auzise.

Plecară cu Vântul la castelul lui mare și plin de grădini minunate. Acolo au fost întâmpinați de o droaie de copilași drăgălași, ce semănau leit cu tatăl lor.

- Voi să aveți grijă de copiii ca de ochii din cap, să-i hrăniți și să-i plimbați prin grădini, iar seara când mă întorc acasă să-i găesc cuminiți în pătucurile lor, zise Vântul și zbură la treburile lui.

De cum se văzură fără tată-său, copilașii se strânseră în jurul fraților și cerură toți într-un glas să se joace. Iar cei doi frați le făcură pe plac. Se urcară în brațele lui Aiurilă și îl traseră de păr, apoi îi împletiră barba. Se cățărară pe Lenevilă și îl făcură căluț, iar Lenevilă îi plimbă cu răbdare pe fiecare în parte.

Copiii erau așa de veseli că au cu cine se juca după voia inimii. Dar dacă se supărau pe vreo slugă de la palat, odată se întunecau la față, țuguiau buzele și suflau atât de puternic, de nu se putea ține omul pe picioare și pleca repede din fața lor, că doar erau copiii vântului, nu?

Când Lenevilă se plictisi de joacă și adormi, copilașii se strânseră răsând în jurul lui și suflând încet, încet, îl ridicară cu tot cu cojocul pe care sforăia și îl urcară drept în turnul palatului. Ce se sperie Lenevilă când se trezi la asemenea înălțime! Coborî încet ținându-se bine de scară. De acum înainte se gândi să se ascundă ca să poată dormi liniștit.

Cel mai fericit era Aiurilă, putea să se joace cu copiii cât era ziua de lungă. Și-a dat seama cât de mult iubea copiii și nu voia altceva decât să stea cu ei. Au alergat împreună prin grădină, au desenat, au spus povești, nici nu și-au dat seama că s-a făcut seară.

Când veni Vântul acasă, rămase mirat. Copiii erau fericiți, curați și hrăniți. Cei doi frați îi povestiră cât de cuminiți au fost copiii. Bucătăreasa spuse cum au mâncat ei tot din farfurii, fără mofturi, ca altă dată. Tare bucuros era Vântul.

Zilele treceau, apoi lunile. Copiii

creșteau. Într-una din zile, când Vântul era plecat de acasă, un vrăjitor rău veni în zbor la castel. Se prefăcu în negustor și striga pe la uși:

- Haideți la miere dulce și parfumată! Am alune și turtă dulce!

- Să vedem, să vedem, fugiră copiii cu Aiurilă cu tot. Doar Lenevilă, abia venea...

- Luați de gustați, spuse vicleanul, apoi, când ei nu se uitau, scoase o mantie roșie strălucitoare și când o roti o dată, îi acoperi pe toți cu ea, voind să-i fure și să fugă cu ei.

- Asta nu-i lucru curat, spuse Lenevilă, ce abia acum venea. Întinse mâna și prinse de mantie, aruncând-o cât colo. Înainte să-și facă vicleanul de vrăjitor farmecele, scoase pe copiii afară.

Vrăjitorul, care nu mai putea de ciudă că nu a putut fura copiii, vru să mai rotească iar mantia. Atunci se văzu puterea copiilor. Își țuguiau cu toții buzele și când începură să sufle, aruncară vrăjitorul cât colo de un perete.

- Sîssssssssssss!

Una din fetețe, Vijelia, sufla așa de tare, de se sperie vrăjitorul.

- Gata, măi copii, nu mai suflați, se ruga vicleanul. Am glumit, gata, opriți-vă, am vrut să vă arăt un joc.

- Îți arătăm noi un joc nou, ticălosule, spuseră copiii vântului suflând tot mai tare.

- Sîssssssssssss!

Atunci, hainele prinseră să se rupă de pe vrăjitor, mai atârnau doar câteva zdrențe pe el. Copiii îl suflară prin poarta castelului drept în drum, apoi, tot mai departe. Se rostogolea vrăjitorul fără să poată să se oprească. Ba se mai luară și câinii după dansul și alergau, lătrând ca la urs. Așa tare suflară copiii, că-l alungară pe vrăjitor până în țara lui.

Vântul se întoarse acasă și auzind toată povestea, a fost foarte mândru de copiii lui.

- Ei, acum ați crescut, dragii mei. De mâine, vi iau cu mine ca să aflați care e rostul vostru pe pământ. Iar voi, Lenevilă și Aiurilă, e timpul să vă așezați și voi la casele voastre. Vă dau simbră care vi se cuvine. Pentru că am fost mulțumit de voi, vă îndeplinesc fiecareia câte o dorință.

Aiurilă spuse, privind la săculețul cu aur:

- Îți mulțumesc, Vântule, pentru atâta bogăție ce ne-ai dat. Dar eu îmi doresc să am mulți copii pe lângă mine, toată viața. Vreau să mă întorc în sat și să am o casă mare, mare, plină de copilași drăgălași ca ai tăi.

- Așa să fie, spuse Vântul.

Irene POSTOLACHE